

HỒI THỨ NĂM MƯỜI TƯ QUẦN HÀO QUAN ĐÔNG THOÁT HIỂM TRONG TRƯỜNG HỢP NÀO?

Đinh Bất Tứ tuy trốn khỏi, nhưng chòm râu đóm bạc cũng bị phi đao hốt mất mấy chục sợi. Những sợi râu này bay phát phớt trước mặt lão.

Mười mấy người đứng bên cửa điểm theo dõi cuộc chiến đấu đều lớn tiếng hoan hô:

-Phép liệng phi đao của Cao Tam nương tử thật là tuyệt diệu!

Đinh Bất Tứ ngấm ngầm kinh hãi trong lòng, lão lẩm bẩm:

-Bản lãnh mục này đáng để thiết! Nếu không hạ độc thủ ngay thì e rằng bữa nay mình phải thất bại chua cay.

Lão hú lên một tiếng dài, vung cây Cửu Tiết Nhuyễn Tiên ra.

Trong làn bóng roi dày đặc, tay trái lão thi triển “Cầm Nã Thủ Pháp”. Cây Nhuyễn Tiên đánh ra ngoài xa, còn tay trái tấn công nơi gần bên mình. Chỉ một tay lão cũng đủ làm chỗ Lã Chính Bình cùng Phạm Nhất Phi phải đón đỡ nhiều hơn là tấn công.

Tiếng hoan hô của bọn đệ tử bốn môn phái lớn tại Quan Đông vừa dứt, bây giờ trong lòng họ lại cực kỳ hồi hộp.

Đinh Bất Tứ thi triển “Cầm Nã Thủ Pháp”, Thạch Phá Thiên chăm chú theo dõi rất lấy làm thích thú. Những thủ pháp này lão đã truyền thụ cho chàng ở ngay trên thuyền. Có điều bữa đó chàng chưa hiểu nhiều về đạo lý võ học, chỉ ngón cho thuộc lòng chiêu thức chứ không biết đường vận dụng.

Mấy hôm nay song thân luyện kiếm pháp cho chàng. Dĩ nhiên chàng tiến bộ rất nhiều về kiếm thuật. Kiếm thuật đã tinh thông thì những môn khác cũng am hiểu hơn, về quyền cước cũng nhập tâm được nhiều. Chàng thấy rõ những chiêu chụp, bổ, móc, đánh của Đinh Bất Tứ đều linh diệu, độc địa thì vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Năm người đang chiến đấu đến chỗ hăng say, đột nhiên Đinh Bất Tứ vươn tay ra chụp vào bả vai của Lã Chính Bình.

Lã Chính Bình vội xoay đao lại hốt vào tay Đinh Bất Tứ.

Đinh Bất Tứ thừa cơ phóng chưởng đánh trúng vào mặt Lã Chính Bình rồi thuận đà lướt bàn tay xuống cướp lấy Thanh Tử Kim Đao của hắn. Nếu lão đánh trúng một đòn nữa thì Lã Chính Bình tất nhiên phải vỡ sọ.

Thạch Phá Thiên không để nữ để cho một đại hán mạnh như rồng như cạp bị đánh chết. Chàng vội la lên:

-Lão sắp đánh vào mặt tôn giá đó.

Nội lực chàng đầy rẫy. Tiếng chàng la tuy ở giữa đám khí giới choang choảng mà mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng.

Lã Chính Bình là tay võ nghệ cao cường. Hắn nghe thấy tiếng Thạch Phá Thiên la hét liền tỉnh ngộ ngay. Trong lúc vội vàng, thanh đao rời khỏi tay, người hắn lảo đảo xuống đất mấy vòng. Tuy hắn biến chiêu thần tốc nhưng trước mặt cũng bị chưởng phong của Đinh Bất Tứ quạt vào, cơ hồ ngạt thở. Mặt hắn còn rát như bị dao khứa, đau đớn vô cùng.

Lã Chính Bình lảo đảo ra xa mấy trượng rồi nhảy vọt lên. Toàn thân dính đầy đất cát, trống ngực đánh thình thình. Thật là một phen hú vía hắn chỉ sợ cái chết chừng sợi tóc, nếu hắn không được người đứng ngoài nhắc nhở thì không tài nào tránh thoát phát chưởng ghê hồn của Đinh Bất Tứ.

Lã Chính Bình lảo đảo ra ngoài vòng chiến, thì Phạm Nhất Phi lại gặp mấy lần nguy hiểm.

Lã Chính Bình hít mạnh một hơi, la lên:

-Quảng đao cho ta!

Đệ tử của hắn lập tức quảng đao tới.

Lúc này cây kim tiên của Đinh Bất Tứ quán lấy cây Nhuyễn Tiên của Phong Lương. Đinh Bất Tứ vận nội lực giật mạnh một cái kéo Phong Lương lại rồi quay ra nói với Lã Chính Bình.

Lã Chính Bình vội xoay đao né tránh.

Thạch Phá Thiên bỗng thét lên:

-Anh họ Phạm phải cẩn thận! Lão chụp vào yết hầu đấy!

Phạm Nhất Phi giật mình. Hắn không kịp suy nghĩ gì nữa, vội đưa cặp Phán Quan Bút hộ vệ yết hầu.

Quả nhiên Đinh Bất Tứ vươn năm ngón tay đồng thời chụp tới. Xẹt một tiếng năm ngón tay của lão lướt qua yết hầu Phạm Nhất Phi cũng chỉ còn cách cái chết chừng một ly.

Thạch Phá Thiên kêu lên hai lần cứu được hai mạng người.

Bọn quần hào đất Quan Đông ai cũng cảm kích quay lại nhìn chàng thì thấy mặt chàng trát đầy lọ chảo, tỏ ra chàng không muốn để mọi người thấy mặt mình.

Đinh Bất Tứ lớn tiếng thóa mạ:

-Mẹ kiếp! Quân Cầu Táp Chung nào lắm miệng thế? Có giỏi thì ra đây tỉ đấu với gia gia.

Thạch Phá Thiên nhìn Đinh Đang lè lưỡi ra nói:

-Lão nhận ra rồi!

Đinh Đang nói:

-Ai bảo Thiên ca lắm miệng? Có điều gia gia thoá mạ Cầu Tạp Chúng chỉ vì quen miệng chưa chắc đã phải là nhận biết Thiên ca.

Lúc này Lã Chính Bình cùng Phạm Nhất Phi liên tục đánh mấy chiêu liền. Cao Tam nương tử cũng phóng phi đao hỗ trợ.

Phong Lương cũng rút được Nhuyễn Tiên ra rồi. Thế là năm người lại chiến đấu một trận ác liệt.

Đinh Bất Tứ nóng ruột muốn biết kẻ nào đã đứng ngoài chỉ điểm để làm trở ngại cho cuộc chiến thắng của lão. Lão càng ra tay đánh tới tấp.

Thạch Phá Thiên một là lòng dạ thiện lương, hai là tuổi trẻ hiếu sự. Mỗi khi chàng thấy bọn Lã Chính Bình gặp phải nguy cơ, lại lên tiếng cảnh tỉnh nhắc nhở họ.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, chàng đã cứu Lã Chính Bình ba lần, Phạm Nhất Phi bốn lần, Phong Lương ba lần.

Có lần Đinh Bất Tứ đánh đòn nguy hiểm cây Kim Tiên vọt ra khỏi tay, tung người nhảy xổ vào Cao Tam nương tử. Cũng may được Thạch Phá Thiên nói toạc ra: đó là chiêu “Thiên Mã Hành Không” nên Cao Tam nương tử mới tránh thoát, nhưng vai bên phải mặt cũng bị trúng ngón tay của Đinh Bất Tứ quất trúng làm cánh tay mặt mặt không giơ lên được nữa.

Cao Tam nương tử bản lãnh thật là ghê gớm. Tay phải mặt bị mất kinh lực rồi, lập tức mặt dùng tay trái rút đoản đao liệng ra vun vút. Hai lưỡi phi đao chia ra bắn tới Phong Lương và Lã Chính Bình. Đồng thời lão nhảy vọt lên không. Cây Nhuyễn Tiên từ trên không đánh xuống.

Cao Tam nương tử cong người đi tránh khỏi Nhuyễn Tiên.

Bỗng nghe mọi người lớn tiếng la hoảng tiếp theo mặt thấy đỉnh đầu mình bị giạt mạnh, người không đứng vững bay vọt lên không.

Nguyên cây Nhuyễn Tiên của Đinh Bất Tứ quấn được búi tóc của Cao Tam nương tử rồi hất người mặt lên không.

Bọn Phong Lương ba người kinh hãi vô cùng.

Bốn môn phái ở Quan Đông có mối liên quan mật thiết khi vui mừng hay lo âu. Trong bọn cả bốn người hợp lực với nhau còn bị đối phương bức bách nguy hiểm vô cùng, nên Cao Tam nương tử gặp nạn thì ba người kia rất bị nguy khốn, khó lòng tránh thoát.

Ba người liền liền mình nhảy xổ vào tấn công Đinh Bất Tứ.

Đinh Bất Tứ hít một hơi chân khí. Bốp một tiếng. Lưỡi phi đao lão ngậm trong miệng nhắm thổi vào họng Cao Tam nương tử. Tay trái lão nào chụp, nào đánh,

nào móc, chỉ trong chớp mắt phóng liền những chiêu ác liệt khiến cho ba người nhảy xổ vào tiếp cứu lại phải lùi ra.

Cao Tam nương tử người còn lơ lửng trên không, khó lòng tránh khỏi lưỡi đao của đối phương. Mụ chớp mắt lảo đảo:

-Bọn giặc cướp chết vì phi đao của ta ít ra là bảy tám chục người. Bữa nay ta gặp báo ứng kể cũng là muộn. Có điều mình không ngờ lại mất mạng dưới lưỡi phi đao của chính mình.

Cây Nhuyễn Tiên của Đinh Bất Tứ quán được hai mũi phi đao rồi chia ra bắn vào Phong Lương cùng Lã Chính Bình lướt qua bên mình Thạch Phá Thiên. Chàng thấy tình thế nguy cấp, muốn lên tiếng nhắc nhở nhưng không thể kịp được. Chàng liền vươn tay ra bắt lấy hai lưỡi phi đao rồi tiện tay liệng ra.

Choang một tiếng! Một lưỡi đựng vào phi đao đang bắn tới bụng Cao Tam nương tử. Còn lưỡi kia hốt đứt mái tóc của mụ bị Nhuyễn Tiên cuốn giữ. Sự kiện xảy ra đột ngột và kỳ ảo vô cùng.

Cao Tam nương tử từ trên mấy trượng cao rớt xuống chân mụ vừa chạm đất đã vội nhảy tung lên mấy trượng, mặt mụ kinh hãi thất sắc.

Những người đứng coi cũng khiếp hãi ngây người giương mắt theo dõi quên cả reo hò.

Diễn biến này đến Đinh Bất Tứ cũng phải kinh ngạc. Lão nghĩ bụng:

-Bên ngoài đã có tay cao thủ ghê gớm đến thế quyết tình ngăn trở công việc mà mình không thu thập hẳn đi thì khó lòng hạ được bọn Phong Lương.

Lão nghĩ vậy liền quay lại thét lớn:

-Ông bạn nào làm trở ngại công việc của ta thế? Có giỏi thì ra mặt đấu với ta ba trăm hiệp, nếu cứ giấu đầu, hở đuôi như vậy thì đâu đáng là hảo hán?

Lão trợn mắt lên nhìn Thạch Phá Thiên, mặt chàng bồi lõ chảo nên lão không nhận ra.

Lão nghe Thạch Phá Thiên phá hỏng kế hoạch của mình luôn mấy lần, dường như mỗi chiêu thức của mình đã bị đối phương biết trước, vừa rồi hai lưỡi phi đao đối phương đưa tay ra bắt đúng chưa lấy gì làm kỳ nhưng nội lực hấn đẩy được lưỡi phi đao của lão thì thật là phi thường.

Hai lưỡi đao bị bay ra xa ngoài mấy trượng, không còn thấy tông tích đâu nữa.

Đinh Bất Tứ tuy bản tính cao ngạo nhưng cũng tự biết kinh lực của đối phương còn cao thâm hơn mình, nên lão không tự xưng là gia gia và gọi đối phương là tiểu tử nữa.

Thạch Phá Thiên đang lúc mải cứu người, chàng không kịp suy tính kỹ, rút bừa song đao ra, ngẫu nhiên thành công. Chàng vừa kinh hãi, vừa mừng vui. Chàng

thấy Đinh Bất Tứ hau háu nhìn mình chắt vấn quên cả Đinh Đang cũng bôi mặt đen sì đứng bên mình. Chàng rụt rè lên tiếng:

-Tứ gia gia! Cháu là ... Đại Tổng Tử (cái bánh chưng) đây mà.

Đinh Bất Tứ ngẩn người ra một chút rồi cười ha hả nói:

-Ha ha! Ta ngỡ là ai, té ra là Đại Tổng Tử.

Lão nghĩ bụng:

-Thằng lỏi này đã học võ công của mình, trách nào gã thẳng nói huých toạc ta được. Như vậy chẳng có chi là lạ.

Lão hết kinh hãi, liền nổi cơn tức giận, quát mắng:

-Thằng giặc con kia! Sao ngươi lại can thiệp vào việc của gia gia?

Lão vung roi lên nhằm đánh vào đầu Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên mượn luồng kinh phong của cây Nhuyễn Tiên nhảy tung người lên lảng tránh.

Đinh Bất Tứ đánh một đòn không trúng lại càng thêm tức giận. Lão đánh luôn ba tiên veo veo theo thế liên hoàn nhưng cũng đều bị Thạch Phá Thiên tránh khỏi một cách nhàn nhã thông dong.

Lão biết đâu Thạch Phá Thiên sau khi luyện được nội công cao cường tuyệt đỉnh thì bao nhiêu chiêu thức các môn võ dưới mắt chàng đều thành tầm thường.

Thạch Phá Thiên đã am hiểu hết thủy thì chuyện chống đối trở nên không còn đáng kể. Song thấy Đinh Bất Tứ đang cơn nóng giận, chàng không khỏi có ý khiếp sợ, nên chỉ né tránh chứ không trả đòn.

Đinh Bất Tứ ngấm ngầm kinh hãi, lẩm bẩm:

-Công phu Nhuyễn Tiên, ta chưa dạy qua mà sao gã cũng đã biết rõ nhiều chiêu số?

Lão sử Nhuyễn Tiên mỗi lúc một mau lẹ hơn. Chớp mắt bóng roi thành một đám mây vàng bao phủ quanh người Thạch Phá Thiên.

Những người đứng bên thấy Thạch Phá Thiên đứng trong vòng bóng roi tránh đông né tây cực kỳ nguy hiểm, nhiều lúc chỉ chừng sợi tóc.

Thạch Phá Thiên tự hỏi:

-Tại sao Đinh tứ gia lại không đánh mình thật sự? Chẳng lẽ lão có ý trêu cợt mình, chỉ để cây Nhuyễn Tiên lướt qua bên cạnh chứ không có ý đánh trúng vào người?

Chàng có biết đâu rằng Đinh Bất Tứ đã thi triển đến mười thành công phu mà thủy chung vẫn sai mục đích không đụng được vào người chàng.

Đinh Đang vốn biết vị thúc tổ phụ này rất lợi hại. Nàng thấy lão chuyển động thần oai, tựa hồ mỗi một chiêu đều định đánh cho trượng phu mình đến gân tan xương gãy.

Nàng càng theo dõi càng thấy trong lòng hồi hộp, liền la lên:

-Thiên ca! Mau mau trả đòn đi không thì hỏng bét!

Mọi người cố nghe rõ thanh âm trong trẻo của một cô gái hô hoán mà lại phát ra từ miệng một gã điếm tiểu nhị, ai nấy lấy làm kinh dị.

Thạch Phá Thiên tự nhủ:

-Làm sao mà hỏng bét? Phải rồi! Bữa trước mình cùng các vị đạo trưởng chùa Thượng Thanh động thủ. Hôm ấy mình cột một tay lại, họ cho là mình coi thường nên sinh lòng căm tức. Mấu thân cùng thường dặn: Khi cùng người động thủ ra chiêu điều tối kỵ là coi thường đối phương. Mình đánh thắng người thì không sao, nhưng ngôn ngữ cử chỉ tỏ ý khinh nạo tức là khiến cho đối phương phải chịu nhục nhã rồi gây thù kết oán. Bây giờ mình chỉ né tránh chứ không trả đòn cũng là coi thường Đinh Tứ gia.

Thạch Phá Thiên nghĩ vậy liền vung cả hai tay ra chụp xuống trước ngực Đinh Bất Tứ. Chiêu thức chàng thi triển đây là một trong mười tám đường “Cầm Nã Thủ Pháp” mà Đinh Đang đã truyền thụ cho.

Đã là môn võ công tổ truyền của nhà họ Đinh thì Đinh Bất Tứ làm gì chẳng biết? Có điều nội lực Thạch Phá Thiên cực kỳ thâm hậu. Bất luận là móc, là chụp, chiêu nào cũng phát ra kinh phong rít lên veo veo, uy mãnh khôn lường.

Đinh Bất Tứ kinh hãi la thảm:

-Mình gặp quỷ rồi! Mình gặp quỷ rồi!

Hai bên tiếp đấu mười hai chiêu rồi, Thạch Phá Thiên xoay tay lại chụp, chàng sử biến chiêu thứ năm là “Phụng-Vĩ-Thủ” thì nắm được ngọn cây Hoàng Kim Nhuyễn Tiên.

Đinh Bất Tứ vận động nội lực để giựt lại mà không nhúc nhích được chút nào. Lão quát to lên một tiếng rồi vận hết sức bình sinh đem toàn lực kéo lùi về phía sau. Lão nghĩ bụng:

-Mình đã tuyên bố không cho người ta sử Cửu Tiết Tiên mà để cho thằng lỏi hậu sinh đoạt mất Cửu Tiết Tiên của chính mình thì còn làm người thế nào được nữa?

Lão nghĩ vậy nên lúc tranh đoạt, bao nhiêu khớp xương trong mình bật lên tiếng rắc rắc vì lão đã phát huy công lực đến tột độ.

Thạch Phá Thiên thấy lão quyết tình vận nội lực để đoạt lại Nhuyễn Tiên thì bụng bảo dạ:

-Lão đã muốn giựt binh khí về, mình buông tay ra trả lại là xong.

Chàng vừa buông tay thì những tiếng binh, rắc rắc vang lên. Người Đinh Bất Tứ bật ngửa về phía sau đụng vào bức vách phạn điểm làm đổ mất nửa bức. Bức tường đổ xuống khiến cho bàn ghế bát đĩa vỡ nát vô số.

Tiếp theo bốn tiếng rú thê thảm. Một tên đệ tử Quan Đông và ba người thường bị ngã lăn ra, sau lưng máu chảy đầm đìa.

Thạch Phá Thiên vội chạy lại coi thì thấy bốn người lưng trúng vào mảnh bát hoặc đâm vào đầu đũa. Còn Đinh Bất Tứ không biết biến đâu mất rồi.

Nguyên lão biết mình không địch nổi. Đang cơn tức giận mà không có chỗ để phát tiết. Tiện tay lão nắm lấy mấy mảnh bát vỡ và đũa tre phóng trúng bốn người.

Bọn Phạm Nhất Phi, Tiết Tiêu toan lại nâng đỡ bốn người kia lại, nhưng chúng đã bị đánh trúng yếu huyệt nên tắt thở cả rồi.

Mọi người thấy Đinh Bất Tứ hung ác như vậy đều không khỏi kinh hãi. Họ cùng nghĩ rằng: nếu không có Thạch Phá Thiên trợ nghĩa ra tay thì lúc này bốn xác chết nằm dưới đất không phải là bốn người này mà là bốn vị chưởng môn. Họ liền hướng về Thạch Phá Thiên sụp xuống lạy, đồng thanh hỏi:

-Thiếu hiệp hoài bảo nghĩa cả. Ôn đức này vĩnh viễn không quên. Xin thiếu hiệp cho hay danh tính đại danh.

Thạch Phá Thiên đã được mẫu thân chỉ điểm về nghi tiết giang hồ. Chàng cũng sụp xuống lạy đáp lễ rồi nói:

-Không dám, không dám! Câu chuyện nhỏ mọn này có kể hà tất các vị để tâm? Tại hạ họ Thạch tiện danh là Trung Ngọc.

Tiếp theo chàng lại thỉnh giáo tính danh bốn vị trong các môn phái.

Bọn Phạm Nhất Phi xưng danh xong lại hỏi đến tên họ Đinh Đang. Thạch Phá Thiên liền đáp:

-Y là Đinh Đinh Đang Đang và là....

Chàng nói đến đây ấp úng rồi đỏ mặt lên không nói thêm nữa.

Bọn Phạm Nhất Phi xưng danh xong lại hỏi đến tên họ Đinh Đang. Thạch Phá Thiên đáp:

-Y là Đinh Đinh Đang Đang và là .....

Chàng nói đến đây ấp úng rồi đỏ mặt lên không nói thêm nữa.

Bọn Phạm Nhất Phi đều là tay lịch duyệt nghĩ ngay đến một đôi thanh niên nam nữ hoá trang để kết bạn đồng hành dĩ nhiên họ không khỏi có chỗ bến lén khó nổi phô bày.

Mọi người thấy Thạch Phá Thiên chưa ra chiều hổ thẹn cũng không hỏi nữa.

Đinh Đang nói:

-Chúng ta đi thôi!

Thạch Phá Thiên đáp:

-Phải phải!

Chàng chấp tay từ biệt mọi người.

Bọn Phạm Nhất Phi không ngớt lời cảm tạ bảo nhau đưa chân hai người đến ngoài thị trấn. Họ còn muốn thỉnh giáo sư phụ Thạch Phá Thiên là ai, nhưng thấy Đinh Đang không ngớt ra mắt ra hiệu cho chàng, hiển nhiên nàng không muốn người ngoài quấy nhiễu nữa. Họ liền đồng thanh nói một câu:

-Ở đức của Thạch thiếu hiệp, kiếp này khó lòng báo đáp. Rồi đây Thiếu hiệp có điều gì sai khiến thì bọn anh em Quan Đông chúng tôi có phải nhảy vào đóng lửa cũng không từ nan.

Thạch Phá Thiên nhớ lại lời mẫu thân chỉ giáo về cách đối đáp. Chàng liền lên tiếng:

-Chúng ta đều là bạn hữu trong võ lâm, đương nhiên có nghĩa vụ giúp đỡ lẫn nhau. Các vị khách sáo như vậy khiến cho tiểu đệ rất lấy làm xấu hổ. Bữa nay được kết bạn với các vị tiểu đệ thiết là mừng rỡ khôn xiết!

Bọn Phạm Nhất Phi được chàng cứu mạng cho trong lòng đã muôn phần cảm kích, bây giờ lại thấy chàng tuổi trẻ, võ công cao cường, bản tính khiêm nhường lại càng bội phục, trong quyến luyến không muốn chia tay.

Đinh Đang nghe chàng ăn nói lịch sự thì lòng mừng hớn hở tự nhủ:

-Ai bảo Thạch lang của ta là chàng ngốc?

Đầu óc chàng mỗi ngày một thêm sáng suốt. Nàng đã khoan khoái trong lòng thì nổi hân hoan lộ ra ngoài mặt. Có điều một thiếu nữ xinh tươi mà mặt mũi lộ lem lại mặc quần áo đầy dầu mỡ. Tấm vải che trước ngực nhăn bóng ai nhìn vào cũng không khỏi cười thầm.

Cao Tam nương tử nắm lấy tay nàng cười nói:

-Chú điểm tiểu nhị này đẹp quá mà tại đeo vòng dất mình châu. Các chú điểm tiểu nhị ở Giang Nam thật khác với đất Quan Đông chúng ta.

Mọi người nghe nói đều nổi lên tràng cười ha hả. Đinh Đang không nhịn được cũng cười khúc khích. Nàng lẩm bẩm:

-Vừa rồi mình thấy Tứ thúc công, sợ hãi luống cuống đã giả trang mà còn quên chưa tháo vòng tai.

Cao Tam nương tử thấy dân gian trong thị trấn có tới mấy trăm người kéo đến nhưng chỉ đứng xa nhìn chứ không dám tới gần. Mụ hiểu rằng: Vừa rồi xảy ra một trường ác đấu, Đinh Bất Tứ lại giết ba người trong thị trấn. Nhân dân ở đây tất cho bọn mình là bọn lục lâm giết người cướp của. Mụ liền nói:

-Không nên ở lại chốn này nữa, chúng ta đi thôi!

Mụ quay lại bảo Đinh Đang:

-Tiểu muội tử! Tiểu muội tử cái trang thế này e làm dơ cả áo trong. Ta mang tất nhiều quần áo để thay đổi, nếu muội muội không chê bỏ thì tìm vào khách điểm nào tắm gội và thay quần áo đi. Tiểu muội tử! Xem chừng tiểu muội tử là một vị

tiểu mỹ nhân ở Giang Nam. Lão tử chưa thấy ai được như vậy. Ta muốn ơn muội muội cải hoàn chân tướng để vẽ một bức chân dung đem về Quan Đông khoe với bà con.

Đinh Đang là một cô gái điêu ngoan cổ quái. Từ nhỏ nàng theo gia gia ở chốn sơn dã hoặc phiêu bạt giang hồ, bây giờ thấy Cao Tam nương tử ăn nói ngon ngọt nghe rất ngọt tai, nàng cũng khoan khoái không bút nào tả xiết.

Nàng bĩu môi cười đáp:

-Tiểu muội không biết cải trang đâu. Tỉ tỉ đừng giễu tiểu muội nữa.

Thạch Phá Thiên nói:

-Ngày trước ở nhà tối hôm ấy .... Đinh Đinh Đang Đang ăn mặc trông mỹ lệ lắm kia mà!

Ý chàng muốn nói tới lúc Đinh Đang làm tân nương tử ăn mặc cực kỳ hoa mỹ, nhưng câu nói chưa ra được khỏi cửa miệng, chàng liền dừng lại không nói nữa.

Đinh Đang nguýt chàng một cái rồi thề lưỡi ra.

Cao Tam nương tử thấy Đinh Đang nói vậy thì biết là nàng đã ưng thuận rồi liền vẫy tay, hô:

-Chúng ta mau thượng lộ

Mọi người rầm rộ nghe theo, sắt ngựa tới nói họ mời Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang lên ngựa trước rồi họ mới lục tục lên ngựa sau. Họ đem theo cả xác chết một tên đệ tử ở Quan Đông ra khỏi thị trấn.

Đoàn người này so niên kỷ và võ công đều lấy Phạm Nhất Phi làm thủ lĩnh, song mọi phí tổn của chuyến đi Trung Nguyên này đều do Hàn Mai Trang đài thọ. Cao Tam nương tử tính tình hào phóng, tiêu tiền như rác, nên trở thành thủ lĩnh đoàn người này.

Mọi người đều cỡi tuấn mã sinh sản tại Liêu Đông. Mới trong khoảnh khắc đã đi được mấy chục dặm.

Thạch Phá Thiên khẽ hỏi Đinh Đang:

-Đường đi phủ Gia Hưng có theo nẻo này không?

Đinh Đang mỉm cười gật đầu.

Thực ra phủ Gia Hưng ở về phía Đông Nam mà mọi người lại đi về phía Đông Bắc, tức là mỗi lúc một xa vợ chồng Thạch Thanh hơn.

Trời đã xế chiều. Đoàn người đi đến một thị trấn lớn kêu bằng Bình Dương trại. Mọi người tìm vào một khách điểm lớn nhất trong thị trấn.

Hán tử bị thiệt mạng thuộc Khoái Dao Môn, nên Lã Chính Bình cùng đoàn đệ tử bản môn trông nom tang ma. Họ điều tế một tuần rồi làm hoả táng thu lấy tro tàn.

Cao Tam nương tử ở trong phòng giúp Đinh Đang thay đổi nữ trang. Mụ thấy Đinh Đang ăn vận theo lối thiếu phụ, song thái độ cùng cử chỉ hiển nhiên còn là

một thiếu nữ phòng khuê thì không khỏi ngạc nhiên. Nội hôm ấy bọn quần hào Quan Đông ở nhà khách giết heo mổ bò mở một tiệc lớn. Họ mời Thạch Phá Thiên ngồi vào chủ toạ bữa tiệc.

Đinh Đang không muốn tiết lộ mối quan hệ giữa mình và Đinh Bất Tứ. Mỗi lúc Cao Tam nương tử cùng bọn Phạm Nhất Phi hỏi đến Thạch Phá Thiên cùng nàng về lai lịch thế nào, sư thừa là ai thì hai người chỉ đáp cho xuôi chuyện.

Quần hào thấy hai người không chịu nói nên không dám hỏi nhiều.

Cao Tam nương tử thấy Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang ra chiều thân mật có lúc Đinh Đang nhìn chàng biểu lộ mối tình đậm thắm thì nghĩ bụng:

-Ân công cùng cô em này chắc là có tư tình với nhau rồi bỏ nhà ra đi. Chúng ta cần phải biết điều không làm trở ngại đến việc riêng của hai người.

oOo